

Ár 2011, föstudaginn 9. desember, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 51/2011**:

**M og  
N  
gegn  
F og FF**

og kveðinn upp svohljóðandi

## **ú r s k u r ð u r :**

### **I.**

#### **Málsmeðferð.**

Málsaðilar eru M og N, hér eftir nefnd sóknaraðilar, annars vegar og F, og FF, hér eftir nefndir varnaraðilar, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 8. ágúst 2011, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 4. ágúst 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 11. ágúst 2011 var kvörtunin send varnaraðilum og þeim gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila F bárust með bréfi dagsettu 6. september 2011. Var bréfið sent sóknaraðilum með bréfi nefndarinnar, dagsettu 6. september 2011, og þeim gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með tölvuskeyti dagsettu 16. september 2011.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 21. október, 1. og 30. nóvember og 9. desember 2011.

### **II.**

#### **Málsatvik.**

Þann 16. júní 2003 var skuldabréf nr. X að fjárhæð kr. 1.000.000 gefið út af A til FF. Sóknaraðilar, auk B, tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð vegna skuldabréfsins.

Með yfirlýsingu þann 8. júlí 2004 gengust sóknaraðilar í ábyrgð vegna yfirdráttar á reikningi A, nr. Y, að fjárhæð kr. 500.000 og var tegund ábyrgðar skilgreind sem tryggingarvíxill á skjalinu „Yfirlýsing vegna láns með sjálfskuldarábyrgð og/eða lánveði.“ Ábyrgðarmenn óskuðu eftir því að falla frá greiðslumati. Sama dag var gefinn út tryggingarvíxill, vegna yfirdráttar á tékkareikningi, nr. Z, að fjárhæð kr. 500.000. Útgefandi víxilsins var sóknaraðili N og ábekingur hans var sóknaraðili M.

Þann 7. nóvember 2006 var skuldabréf nr. Þ að fjárhæð kr. 1.310.000 gefið út. Á lánsúmsókn sem skuldari, A undirritaði, kom fram að lánsfjárhæðinni yrði ráðstafað þannig að eftirstöðvar skuldabréfs nr. X að fjárhæð kr. 886.892 yrðu greiddar upp og kr. 418.108 lagðar inn á reikning A nr. Y til uppgreiðslu yfirdráttarins, auk kostnaðar.

Sóknaraðilar og B tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð in solidum á láninu. Varnaraðili hefur nú tekið yfir lánið. Skuldabréfið hlaut númerið Æ við flutning til kerfa L, sem þjónustar útlán F.

Þann 1. nóvember 2006 undirrituðu sóknaraðilar, auk A, skjalið „Til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga Ö“. Á skjalinu kom fram að greiðandi væri A. Fjárhæð var 1.310.000 og ábyrgðarmenn voru sóknaraðilar, auk B. Ekki var hakað við valmöguleika um ráðstöfun lánsfjár, þ.e. að meira en helmingi lánsfjár yrði varið til greiðslu á skuldum greiðanda eða annarra hjá FF. Í kafla um greiðslumat var merkt við reitinn nei vegna spurningar um hvort ábyrgðarmenn óskuðu eftir að greiðslugeta greiðanda yrði metin og upphafsstafir ábyrgðarmanna voru settir við. Þó var tekið fram að greiðslumat færi ávallt fram ef lánsfjárhæð væri hærri en kr. 1.000.000. Ekki var merkt við reiti í niðurstaða greiðslumats, þ.e. hvort niðurstaða greiðslumats benti til þess að greiðandi gæti efnt skuldbindingar sínar eða ekki.

Þann 11. júlí 2011 fengu sóknaraðilar bréf sem ábyrgðarmenn/veðsalar á skuldabréfi nr. Æ. Þar kom fram að vanskil bréfsins væru kr. 766.574. Undir bréfið var rituð kveðja frá starfsfólki L. Í framhaldinu fóru sóknaraðilar fram á það við L að athugað yrði hvort farið hefði verið að samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 2001, þar sem ekki hefði verið framkvæmt greiðslumat. Ef ekki yrði fallist á niðurfellingu ábyrgðarinnar fór sóknaraðili fram á rökstuðning fyrir því. Þann 26. júlí 2011 fengu sóknaraðilar svar frá L þess efnis að lánið heyrði undir FF. Þann 29. júlí höfnuðu varnaraðilar beiðni sóknaraðila um niðurfellingu ábyrgðarinnar.

Sóknaraðilar skutu málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 4. ágúst 2011.

### III.

#### Umkvörtunarefni.

Sóknaraðilar krefjast ógildingar á sjálfskuldarábyrgð ábyrgðarmanna á skuldabréfi nr. Æ.

Sóknaraðilar kveða varnaraðila ekki hafa farið að samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 með því að framkvæma ekki greiðslumat á skuldara þrátt fyrir að skuldin væri yfir kr. 1.000.000. Þá var greiðslumat ekki kynnt sóknaraðilum. Krefjast þeir þess því að ábyrgðin verði ógilt á grundvelli 36. gr. laga nr. 7/1936 um sammingsgerð, umboð og ógilda löggerninga.

Vísa sóknaraðilar auk þess til dóms héraðsdóms Vestfjarða nr. E-113/2010.

### IV.

#### Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili F krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Til vara er þess krafist að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. Ö verði felld úr gildi að hluta og að ábyrgð þeirra verði viðurkennd in solidum að fjárhæð kr. 500.000.

Varnaraðili bendir á að F sé ekki fjármálafyrirtæki í skilningi 2. mgr. 1. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Þá starfi úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki samkvæmt samkomulagi milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og Neytendasamtakanna og varnaraðili sé ekki aðili neinna þeirra sambanda. Með vísan til þessa telur varnaraðili verulegan vafa leika á því hvort F sé aðili að nefndinni og ef svo sé hvort F sé skuldbundinn til

að hlíta úrskurðum nefndarinnar. Með vísan til þessa hljóti að koma til álita að vísa málinu frá ex officio.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili til þess að samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga sé ekki réttarheimild í íslenskum rétti heldur samkomulag sem feli í sér stefnuyfirlýsingu aðila þess um framkvæmd á veitingu ábyrgða í tengslum við lánveitingar til einstaklinga. Því hafi í dómaframkvæmd verið vísað til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga þegar ábyrgðarskuldbindingar séu felldar úr gildi. Bendir varnaraðili á að einn Hæstaréttardómur hafi gengið þar sem sjálfskuldarábyrgð var felld úr gildi þar sem byggt var á umræddu samkomulagi.

Varnaraðili telur í máli þessu ekki verða horft fram hjá forsögu skuldabréfs nr. Ö, en það hafi verið til uppgreiðslu annars skuldabréfs og yfirdráttar A hjá varnaraðila. Sóknaraðilar hafi verið í ábyrgð fyrir greiðslu hvoru tveggja. Ekki hafi verið skylt að greiðslumeta skuldara þar sem fjárhæðir skuldbindinganna hafi ekki farið yfir kr. 1.000.000. Varnaraðili telur í raun aðeins hafa verið um skilmálabreytingu skuldabréfsins að ræða og því hafi ekki verið gerð efnisbreyting á skuldastöðu skuldara hjá varnaraðila eða á ábyrgðum sóknaraðila. Af þeim sökum taki samkomulagið ekki til þessa máls.

Þá vísar varnaraðili til þess að nýja skuldabréfið hafi verið gefið út vegna endurskipulagningar á skuldum skuldara. Því telur varnaraðili ljóst að sóknaraðilar hafi þekkt vel til fjárhagsstöðu skuldara, vegna fyrri ábyrgða.

Þá telur varnaraðili að samkomulagið komi ekki í veg fyrir að ábyrgðarmenn óski sérstaklega eftir því með skriflegri yfirlýsingu að greiðslumat verði ekki framkvæmt á aðalskuldara skuldbindingar enda hlýtur slíkri ábyrgðaryfirlýsingu að verða jafnað til þess að ábyrgðarmaður lýsi því yfir að hann gangist í ábyrgð hvort sem aðalskuldari standist slíkt greiðslumat eður ei, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 116/2010.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til þess að sóknaraðilar hafi annars vegar verið útgefandi og hins vegar ábekingur að tryggingarvixli að fjárhæð kr. 500.000 vegna yfirdráttarláns á reikningi nr. Y. Sóknaraðilar hafi því verið víxilskuldarar umrædds víxils, sbr. 2. mgr. 28. gr. víxillaga nr. 93/1933. Því hafi aðeins verið um formbreytingu á skuldinni að ræða.

Þá vísar varnaraðili til dóms Hæstaréttar nr. 16/2007.

## V.

### Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi sjálfskuldarábyrgðar á skuldabréfi nr. Æ. Sóknaraðilar krefjast ógildingar á sjálfskuldarábyrgð ábyrgðarmanna á skuldabréfi nr. Æ. Varnaraðili F krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði hafnað en til vara að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. Ö verði felld úr gildi að hluta og að ábyrgð þeirra verði viðurkennd in solidum að fjárhæð kr. 500.000.

Varnaraðili bendir á að vísa eigi málinu frá ex officio þar sem hann sé ekki fjármálafyrirtæki í skilningi 2. mgr. 1. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki og heyri ekki undir þau sambönd sem upp eru talin í 1. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Í 1. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki frá 8. júní 2000 segir að úrskurðarnefndin starfi samkvæmt samkomulagi á milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og

Neytendasamtakanna. Þá segir að einstök fyrirtæki geri átt aðild að nefndinni. Í 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina er fjallað um starfssvið nefndarinnar. Samkvæmt greininni geta viðskiptamenn fjármálafyrirtækja sem eiga aðild að nefndinni snúið sér til nefndarinnar með kvartanir vegna viðskipta við þau. Samkvæmt a-lið greinarinnar tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Í 19. gr. a í lögum um fjármálafyrirtæki er kveðið á um það að fjármálafyrirtækjum sé skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Kröfum sóknaraðila í máli þessu er beint gegn FF og F. F er dótturfélag FF, en FF starfaði sem fjármálafyrirtæki á grundvelli starfsleyfis frá Fjármálaeftirlitinu á grundvelli laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002. Þann G tók Fjármálaeftirlitið yfir vald hluthafafundar í FF, vék félagsstjórn í heild frá störfum og skipaði skilanevnd yfir fjármálafyrirtækinu. Sama dag tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um ráðstöfun eignu og skulda FF. Ákvað Fjármálaeftirlitið að flytja hæfar innstæður FF til L. Einnig var ákveðið að FF skyldi stofna sérstakt hlutafélag, sem fékk nafnið F, að fullu í sinni eign, sem mundi yfirtaka allar eignir FF. Þann H afturkallaði Fjármálaeftirlitið starfsleyfi FF á grundvelli þess að kveðinn hafi verið upp úrskurður um slit fyrirtækisins samkvæmt XII. kafla laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. 1. mgr. 9. gr. sömu laga.

Varnaraðili F hefur aldrei haft leyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki, og telst því ekki fjármálafyrirtæki hvorki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki né í skilningi samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. F er hins vegar dótturfélag FF, sem hafði starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki. Af a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina er ljóst að nefndin tekur til meðferðar kvartanir er varða réttarágreining á milli dótturfyrirtækis fjármálafyrirtækis og viðskiptamanns slíks fyrirtækis. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Það er því nauðsynlegt að leysa úr því hvort að FF telst fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi fyrirtækisins hafi verið afturkallað.

Með lögum nr. 78/2011, sem tóku gildi 21. júní 2011, voru gerðar nokkrar breytingar á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Við lögin var m.a. bætt nýrri grein 101. gr. a, en þar segir í 1. mgr.:

*„Fjármálaeftirlitið hefur eftirlit með rekstri fjármálafyrirtækis sem er stýrt af slitastjórn, óháð því hvort viðkomandi fyrirtæki hefur starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hefur verið afturkallað. Dótturfélag fjármálafyrirtækis í slitameðferð sem heldur utan um eignir þess skal jafnframt heyra undir eftirlit Fjármálaeftirlitsins. Eftirlitið nær meðal annars til viðskiptahátta þess sem felur meðal annars í sér að framganga þess gagnvart viðskiptavinum skal vera í samræmi við það sem almennt tíðkast hjá fjármálafyrirtækjum með gilt starfsleyfi.“*

Í athugasemdum við greinina í frumvarpi því er varð að lögum nr. 78/2011 kemur fram að í ákvæðinu sé lagt til að eftirlit með störfum slitastjórna verði aukið með því að fela Fjármálaeftirlitinu eftirlit með slitum fjármálafyrirtækja og dótturfélaga þeirra, óháð því hvort þau hafi enn þá starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort þau hafi misst starfsleyfi sitt. Í almennum athugasemdum kemur fram að rökin fyrir setningu laganna séu þau að fjármálafyrirtæki sem eru í slitum en hafa takmarkað starfsleyfi eða hafa misst starfsleyfi sitt sæti ekki sérstöku eftirliti. Þar sem æskilegt þyki að sambærilegar reglur gildi um eftirlit með störfum slitastjórna

fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi, sé lagt til að lögfest verði heimild Fjármálaeftirlitsins til að hafa eftirlit með slíkum fyrirtækjum.

Í almennum athugasemdum kemur ennfremur fram að telja verði að þörf sé fyrir virkt eftirlit með störfum slitastjórna, sérstaklega í þeim tilvikum þar sem viðkomandi fjármálafyrirtæki er enn þá t.d. með virk eignasöfn (útlán). Í öllum markaðsviðskiptum byggist jafnræði aðila á þeirri einföldu staðreynd að báðir eiga langtímahagsmunir af viðskiptasambandi. Ef annar aðili samningssambandsins er slitastjórn kunna langtímahagsmunir að víkja fyrir öðrum hagsmunum slitabúsins sem þó geta verið málefnalegir, t.d. hagsmunum kröfuhafa af heimtum, og freistandi getur verið að nýta öll tækifæri til að þvinga viðskiptamenn til að greiða kröfur að fullu, jafnvel þótt efnisleg rök séu fyrir aðlögun kröfu að greiðslugetu í samræmi við ákvæði laga nr. 107/2009 og samninga sem byggðir hafa verið á þeim lögum, jafnt í tilviki einstaklinga sem fyrirtækja. Eins geta skapast aðstæður sem gera slitastjórnnum kleift að tefja framgang mála viðskiptamönnum til tjóns. Meðal þeirra ákvarðana sem Fjármálaeftirlitinu ber að taka til athugunar, verði frumvarpið að lögum, eru ákvarðanir slitastjórna um innheimtu lána og umbreytingu lána. Er enda gert ráð fyrir því í frumvarpinu að fjármálafyrirtæki í slitum starfi í samræmi við góða viðskiptahætti, sbr. 19. gr. laganna. Með þessu móti er leitast við að koma því til leiðar að viðskiptamenn fjármálafyrirtækis sem tekið hefur verið til slitameðferðar njóti ekki lakari stöðu við úrlausn sinna mála en gildir um viðskiptamenn annarra fjármálafyrirtækja. Jafnframt segir í almennum athugasemdum að ef fjármálafyrirtæki er tekið til slita þá skuli reglur laga um fjármálafyrirtæki, nr. 161/2002, með síðari breytingum, gilda

Af framansögðu leiðir að telja verður að ákvæði laga um fjármálafyrirtæki gildi um starfsemi fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi eða ekki, takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hafi verið afturkallað, sbr. 1. mgr. 101. gr. a. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Af því leiðir ennfremur að telja verður að FF teljist fjármálafyrirtæki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi félagsins hafi verið afturkallað og er FF því skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, sbr. 19. gr. a. laganna.

Með vísan til þess sem að framan segir um aðild FF að úrskurðarnefndinni telst FF skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti með fjármálafyrirtæki. Eðli málsins samkvæmt hlýtur það sama að gilda um dótturfélag FF, F. Því ber varnaraðila F að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti með fjármálafyrirtæki.

Í 3. gr. samþykktar nefndarinnar segir að nefndin fjalli um réttarágreiningu á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfélags slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar og á málið því undir úrskurðarnefndina.

Samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dagsett 1. nóvember 2001, tekur m.a. til þess þegar einstaklingur gengst í sjálfskuldarábyrgð, sbr. 2. gr. samkomulagsins. Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðanda nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Fjármálafyrirtæki er þó ávallt skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en kr. 1.000.000. Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggja fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Bendi niðurstaða greiðslumats til þess að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar, en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega.

Ekki liggja fyrir nein gögn um að varnaraðili hafi metið greiðslugetu A, útgefanda skuldabréfs nr. Æ. Verður því að miða við að greiðslumat hafi ekki farið fram. Samkvæmt 3. mgr. 3. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga var varnaraðila skylt að meta greiðslugetu A. Verður varnaraðili að bera allan halla af því að slíkt greiðslumat fór ekki fram.

Ekki verður fallist á með varnaraðila að aðeins hafi verið um skilmálabreytingu skuldabréfsins að ræða og því hafi ekki verið um efnisbreytingu á skuldastöðu skuldara hjá varnaraðila eða á ábyrgðum sóknaraðila að ræða. Enda var um að ræða útgáfu nýs skuldabréfs og þá liggur fyrir að tryggingarvixill sá sem útgefinn var vegna yfirdráttar á tékkareikningi Y var ekki áritaður um að greiðsla hafi farið fram vegna vixilsins. Því hélt hann gildi sínu eftir útgáfu skuldabréfs nr. Æ.

Verður ekki fallist á með varnaraðila að dómur Hæstaréttar í máli nr. 116/2010 hafi fordæmisgildi í máli því sem nú er um rætt. Í dóminum segir í ábyrgðaryfirlýsingu að skuldari hafi ekki staðist greiðslumat og megi því ráða af orðalagi ábyrgðaryfirlýsingarinnar að áfrýjandi hefði undirgengist ábyrgðina þótt skuldarinn hefði ekki staðist sérstakt greiðslumat. Sú aðstaða á ekki við í máli því sem nú er um rætt enda staðfesti sóknaraðili ekki að hann hefði gengist í ábyrgðina þrátt fyrir að skuldarinn myndi ekki standast sérstakt greiðslumat.

Í ljósi framangreinds verður að telja rétt að ógilda ábyrgð sóknaraðila á umræddu skuldabréfi með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa með áorðnum breytingum.

Varnaraðili krefst þess til vara að sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. Æ verði felld úr gildi að hluta og að ábyrgð þeirra verði viðurkennd in solidum að fjárhæð kr. 500.000. Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til þess að sóknaraðilar hafi annars vegar verið útgefandi og hins vegar ábekingur að tryggingarvixli að fjárhæð kr. 500.000 vegna yfirdráttarláns á reikningi nr. Y. Því hafi aðeins verið um formbreytingu á skuldinni að ræða.

Eins og áður er rakið verður ekki fallist á með varnaraðila að um formbreytingu á skuldinni hafi verið að ræða. Hins vegar ber að líta til þess að tryggingarvixillinn er ekki áritaður um að greiðsla hafi farið fram samkvæmt honum. Verður því að miða við að svo hafi ekki verið. Þegar af þessari ástæðu verður ekki fallist á með varnaraðila að dómur Hæstaréttar Íslands nr. 16/2007 hafi fordæmisgildi í máli því sem nú er um deilt.

Á vixlinum kemur fram að hann sé til tryggingar á úttektum samþykkjanda samkvæmt yfirdráttarheimild á tékkareikningi hans nr. Y við F. Vixillinn er dagsettur 8. júlí 2004. Í 2. mgr. 6. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga kemur fram að skuldaábyrgð eða veð fyrir yfirdráttarheimild tékkareiknings skal ekki gilda lengur en fjögur ár frá útgáfudegi.

Þar sem tryggingarvixillinn er dagsettur þann 8. júlí 2004 er ljóst að ábyrgð sóknaraðila samkvæmt tryggingarvixlinum er fallin úr gildi, sbr. 2. mgr. 6. gr. samkomulags um notkun ábyrgða og skuldum einstaklinga, sbr. og úrskurð úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 7/2004.

Í ljósi alls framangreinds ber að hafna varakröfu varnaraðila.

### Ú r s k u r ð a r o r ð:

Sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila, M og N, á skuldabréfi nr. Æ að fjárhæð kr. 1.310.000, útgefnu af A til varnaraðila er ógild.

Ábyrgð sóknaraðila, M og N, samkvæmt tryggingarvígli að fjárhæð kr. 500.000 er fallin úr gildi.

Reykjavík, 9. desember 2011.

Jóhann Tómas Sigurðsson

Geir Arnar Marelsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

### **Sérálit Áslaugar Árnadóttur og Guðlaugar B. Ólafsdóttur.**

Með vísan til þess sem segir í niðurstöðum meirihlutans um afturköllun starfsleyfis F og ákvæða laga nr. 78/2011 um breytingu á lögum um fjármálafyrirtæki teljum við ljóst að fyrir breytingu þá sem gerð var með lögum nr. 78/2011 var ekki talið að Fjármálaeftirlitið hefði heimild til að hafa eftirlit með þeim fyrirtækjum sem ekki höfðu starfsleyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki. Verður að telja að það sama gildi um úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, þ.e. að nefndin fjalli aðeins um mál fjármálafyrirtækja, og að til fjármálafyrirtækja geti aðeins talist þau fyrirtæki sem hafa gilt starfsleyfi, enda hafa ekki verið gerðar sambærilegar breytingar á samþykktum úrskurðarnefndarinnar varðandi starfssvið nefndarinnar og gerðar voru á lögum um fjármálafyrirtæki, með lögum nr. 78/2011, varðandi valdsvið Fjármálaeftirlitsins.

Því verður ekki talið að varnaraðili F teljist fjármálafyrirtæki í skilningi samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Á varnaraðili F því ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti með fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Eins og kemur fram hér að framan er varnaraðili FF er dótturfélag F. Í a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina segir að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreiðing á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Þar sem við teljum að FF eigi ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti með fjármálafyrirtæki, teljum við eðli málsins samkvæmt að það sama gildi um dótturfélag FF, F. Því teljum við að varnaraðili F ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti með fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Samkvæmt framansögðu teljum við það utan starfssviðs nefndarinnar að fjalla um framangreindan ágreining sóknaraðila við varnaraðila.

Reykjavík, 9. desember 2011.

Áslaug Árnadóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir